

се отличавалъ съ своята жѣвостъ и любознателностъ. Всичко искалъ да види, всичко да изучи и всичко да знае. На 13-та си година свършилъ мѣстното училище при даскалъ Димитраки Ке-

пиша. Баща му, дѣдо Петъръ, го оставилъ при себе си да му помага въ кърската работа. Но Добри постоянно мислѣлъ за учение.

„Прѣзъ мартъ—разказва самъ Добри—одравяхме съ татка лозето; азъ цѣль день изнисахъ на синура камъне, откъснаха ми се рѣцѣтъ и краката. Вечеръта натоварихме магарето съ прѣчки, кютюци и азъ го подбрахъ къмъ дома. Не сварихъ да влѣза въ града, когато ме срѣщнаха двѣ турски *красти*, набиха ме добрѣ, прѣрѣзаха вѣжетата на самаря и дървата паднаха на земята. Слѣдъ това удариха магарето и то побѣгна далече изъ лозята, а азъ се върнахъ съ плачъ. . . Отъ тази минута рѣшихъ да напустна града.“

Съ плачъ се простилъ съ родителитѣ си и братята си и пѣшѣ, само съ петъ гроша, оти-